

§ 2.

Den i § 1 fastsatte kortere Forældelsesfrist regnes fra den Tid, da Fordringen af Fordringshaveren kan kræves betalt. Fordringen fortabes, medmindre Fordringshaveren inden Fristens Udløb enten erhverver Skyldnerens Erkendelse af Gælden eller foretager retslige Skridt mod ham og uden uforment Ophold forfølger disse til Erhvervelse af Forlig, Dom eller anden Retsafgørelse.

§ 3.

Naar den Fordringshaver, for hvem noget af de i § 1 ommeldte Krav er stiftet, paa Grund af utilregnelig Uvidenhed om sit Krav eller om Skyldnerens Opholdssted har været ude af Stand til at gøre sin Ret gældende, regnes den i § 1 omhandlede kortere Forældelsesfrist først fra den Tid, da Fordringshaveren var eller ved sædvanlig Agtpaagivenhed vilde have været i Stand til at kræve sit Krav betalt.

§ 4.

Den almindelige Forældelsesfrist af 20 Aar vedbliver ved Siden af den i § 1 fastsatte.

§ 5.

Denne Lov træder i Kraft den 1. Januar 1910.

Dens Bestemmelser finde Anvendelse ogsaa paa tidligere stiftede Fordringer, som ikke inden den nævnte Dag ere bortfaldne i Medfør af de hidtil gældende Regler. Dog skal Forældelse i Henhold til denne Lov i intet Tilfælde indtræde før Udgangen af Aar 1911, medmindre Fordringen ogsaa efter de hidtil gældende Regler vilde være bortfalden paa et tidligere Tidspunkt.

H. C. Steffensen.

J. C. Døcker.